

на прѣзъ зимата. Конетѣ тичатъ съ всички сили, а подиръ тѣхъ глутница вълци тичатъ съ изплѣвени езици. Единѣтъ конь е отпрѣгнатъ за примка на вълцитѣ. Тѣ го застигатъ и го разкъсватъ за мигъ.

Мара се уплаши отъ тази страшна картина и се дръпна на страна. Безъ да иска катурна мастилницата и зацапа хубавитѣ страници на чуждата книга. Добри се стрѣсна отъ тази случка и изви-ка: „Какво ли ще отговарямъ сега на момчето?“

Двѣтѣ дѣца прѣкараха нѣколко минути въ гробно мълчание. По едно врѣме взеха гумичкитѣ и почнаха да триятъ мастилото. Ала то не се изтриваше.

— Какво ли ще правимъ сега? каза виновницата Мара. Радой ще ни се разсърди и нѣма вече да ни дава книгитѣ си.

Слѣдъ малко Добри заговори: „Слушай, Маро, ето какъ ще поправимъ грѣшката си: Ние имаме спестовни касички; ще помолимъ мама да ни извади колкото струва книгата; ще отидемъ послѣ на книжарницата, ще купимъ на Радоя нова книга, а за насъ ще оставимъ зацапаната. Съгласна ли си?“

— Съгласна съмъ, отговори Мара и отиде при майка си за касичкитѣ.

